

ת"פ 66494/03/22 - מוסך ליעד שחר בע"מ נגד המחלקה להנחיית, מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 66494-03-22 מוסך ליעד שחר בע"מ נ' המחלקה להנחיית תובעים מוסמכי היועץ
המשפטי לממשלה

מספר בקשה: 5

בפני	כבוד השופטת אפרת פינק
המבקשת	מוסך ליעד שחר בע"מ ע"י ב"כ עו"ד יוסף אלברק ואח'
נגד	
המשיבה	המחלקה להנחיית מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה ע"י ב"כ עו"ד אמיר ברק

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט השלום בכפר סבא (כבוד השופט אביב שרון) בבב"נ 29597-08-21 מיום 22.1.22, המורה על הפסקת שימוש וסגירת העסק במקרקעין הידועים כגוש 8545, חלקה 28 בשטח של כ-3,300 מ"ר בישוב נווה ימין (להלן - "המקרקעין").

מבוא

- נגד המבקשת הוגש כתב אישום (בתפ"ב 28223-07-21), המייחס לה עבירה של שימוש אסור בקרקע חקלאית מוכרזת, וזאת לאחר שביקשה להישפט בעקבות קנס מנהלי שהושת עליה. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למתן צווים להפסקת השימוש האסור ולסגירת העסק.
- עניינם של כתב האישום ושל הבקשה להפסקת שימוש ולסגירת העסק בהפעלת מוסך על ידי המבקשת, הכולל מבנה בשטח של כ-500 מ"ר וכן שימוש בשטח של כ-2,800 מ"ר לאחסנה פתוחה של חלקי רכב וחניית כלי רכב.
- בית משפט השלום, בהחלטתו הנזכרת מיום 22.1.22, קבע שישנן ראיות לכאורה להוכחת העבירות שביצעה המבקשת, בכך שהפעילה מוסך לטיפול בטרקטורים ומשאיות, ללא היתר, בהיקף נרחב ולכל הפחות משנת 2010. מכאן, קבע בית המשפט כי יש להפסיק את השימוש האסור והוציא צווים, כאמור. על מנת לאפשר למבקשת התארגנות, קבע בית המשפט כי הצווים ייכנסו לתקפם תוך 60 ימים, משמע ביום 22.3.22.
- המבקשת הוסיפה והגישה לבית משפט השלום בקשה לעיון חוזר, בנימוק של כשל בייצוג. הבקשה הוגשה באמצעות עורכי הדין יוסף אלברק ושרון מאור, בעוד המבקשת יוצגה בהליכים בבית משפט השלום באמצעות עורך דין מתן גור ממשרד עורכי דין אוהד חן. ביום 26.3.22 דחה בית המשפט את הבקשה, וקבע כי לא הוכח כשל בייצוג, לא הוכח שהייצוג היה פורמאלי בלבד, ולא הוכח כי נגרם למבקשת עיוות דין.

כתוצאה מייצוגה או כי תוצאות ההליך היו שונות אם היה ייצוג אחר.

5. ביום 30.3.22 הגישה המבקשת ערעור על החלטות בית משפט השלום מיום 22.1.22 ומיום 26.3.22. בד בבד עם הגשת הערעור, הגישה גם בקשה דחופה לעיכוב ביצוע הצווים. בקשה להארכת מועד להגשת ערעור הוגשה ביום 4.4.22.

6. בערעור ובבקשה להארכת מועד טענו באי כוח המבקשת, כי התנהלות קלוקלת של בא כוחה הקודם הובילה לכשל חמור בייצוג, לרבות הימנעותו מהגשת ערעור במועד. עוד נטען כי בא כוחה הקודם של המבקשת לא הגיש כתבי טענות, הכוללים תגובה סדורה ומפורטת ולא הציג קו הגנה או טענה משפטית העשויים להקים הגנה טובה למבקשת. לטענתם, גם לא הובאו עדים וראיות להוכיח את טענת שיהוי של המשיבה ואת מודעותה לפעילות המבקשת. עוד טענו, כי בא כוחה הקודם של המבקשת לא העלה שורה של טענות שצריך היה לטעון, ובכללן: לא היה מקום למתן צו הפסקה שיפוטי שעה שההליך הפלילי עודו מתנהל; היעדרן של ראיות לכאורה לביסוס הבקשה; שימוש בסמכות אכיפה מקבילה של היחידה הארצית לאכיפה במקרקעין; מניעות בית המשפט לדון בראיות לכאורה, כאשר הוא דן בהליך העיקרי.

לטענתם, גם בקשה לעיכוב ביצוע הצווים, שהגיש בא כוחה הקודם של המבקשת, לקתה בחסר משמעותי, וכי הוא הפר חיסיון עורך-דין - לקוח.

באי כוח המבקשת הוסיפו וטענו, כי בית משפט השלום שגה בדחיית הבקשה לעיון חוזר. לטענתם, בית המשפט פעל לשמר את המוניטין של בא הכוח הקודם, והיה עליו לפסול עצמו מלדון בהליך, שכן הוא דן בהליך העיקרי. עוד נטען, כי שגה בית המשפט בקבעו כי טענותיה של המבקשת מתאימות להליך הערעור, שכן עליהן להתברר באמצעות שמיעת עדים וראיות.

כן טענו באי כוח המבקשת, כי הערעור על ההחלטה לדחות את הבקשה לעיון חוזר הוגש במועד. לטענתם, גם אם יקבע כי הערעור הוגש באיחור, נוכח השיהוי הניכר בהגשת כתב האישום, לא ייגרם למשיבה נזק במתן ארכה. לטענתם, בבחינת האיחור בהגשת הערעור, יש גם לקחת בחשבון, כי יפוי הכוח שניתן להם נקלט בנט המשפט רק ביום 10.3.22, לאחר המועד האחרון להגשת ערעור, וכי רק משלב זה התאפשר להם העיון בתיק.

7. המשיבה טענה, לעומת זאת, כי חל איחור של ממש בהגשת הערעור ולא הוצג הסבר מספק לאיחור ממשי זה. לטענתה, יפוי הכוח לטובת באי כוחה של המבקשת נחתם ביום 24.2.22, כשבועיים לפני המועד האחרון להגשת הערעור, ומכאן שניתן היה להגיש הערעור במועד. עוד טענה, כי אין למנות את המועד להגשת ערעור מההחלטה בבקשה לעיון חוזר, אלא ממועד מתן ההחלטה מושא הערעור.

עוד הוסיפה וטענה המשיבה, כי לא הובאה עמדת בא כוחה הקודם של המבקשת ביחס לטענה כי לא הגיש ערעור במועד, אלא רק ביחס לטענות אחרות, ודי בכך על מנת לדחות את הטענה. גם לא נטען כי המבקשת לא היתה מודעת להחלטה למתן צווים, ודי בפנייתה של המבקשת לבאי כוחה הנוכחיים, כדי ללמד על מודעותה להחלטה.

לטענתה, הערעור כולל אך טענות באשר להחלטה בבקשה לעיון חוזר, שעניינן בכשל בייצוג, ואינו כולל טענות ערעוריות ממשיות המלמדות על סיכויים טובים לערעור. כן טענה, כי אין מחלוקת ממשית על כך שהמבקשת עושה שימוש אסור במקרקעין, ולפיכך לא ניתן לקבל טענה של עיוות דין.

דין והכרעה

8. לא השתכנעתי כי מתקיימים התנאים להארכת מועד להגשת הערעור.

9. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 מסמיך את בית המשפט לאפשר ארכה להגשת הערעור. בהחלטה אם לאפשר ארכה להגשת ערעור, על בית המשפט לקחת בחשבון את חשיבות הכלל בדבר סופיות הדין, ואת הצורך בשמירה על וודאות ויציבות המשפט, תוך ניהול יעיל של המערכת השיפוטית (בש"פ 2301/16 **שחאדה נ' מדינת ישראל** (22.3.16); ע"פ 4946/07 **מקלדה נ' מדינת ישראל** (19.2.09)).

בהליכים פליליים, להבדיל מהליכים אזרחיים, אין דרישה להצגת "טעמים מיוחדים" להצדקת מתן ארכה. אולם, בית המשפט לא יעתר לבקשת ארכה ללא "טעם ממשי המניח את הדעת". בין היתר ישקול בית המשפט את משך האיחור, ההצדקות המוצגות לכך, וסיכויי הלכאוריים של הערעור (בש"פ 6843/21 **זברק נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה "ישובי הברון"** (9.11.21); בש"פ 5439/14 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (17.08.14); בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.7.06); בש"פ 3480/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.6.06)).

10. בערעור משיגה המבקשת על ההחלטה למתן צווים להפסקת שימוש ולסגירת העסק במקרקעין. המועד האחרון להגשת הערעור על ההחלטה מיום 22.1.22 חלף ביום 8.3.22, ומכאן שהערעור על החלטה זו הוגש באיחור של כשלושה שבועות. המדובר באיחור שאינו זניח כלל ועיקר, וככלל אין להתירו (**עניין זברק**, לעיל; בש"פ 3373/19 **ג'בן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה גליל מזרחי** (28.5.19); בש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.8.09)).

11. אין למנות את התקופה להגשת הערעור מיום מתן ההחלטה בבקשה לעיון חוזר, משמע מיום 26.3.22. הבקשה לעיון חוזר משיגה כשלעצמה על ההחלטה למתן צווים לאסור שימוש ולסגור העסק. משמע, כי המבקשת בחרה להשיג על ההחלטה למתן צווים בדרך של בקשה לעיון חוזר, ומשדרכה לא צלחה, הגישה ערעור. מכאן, ששתי ההשגות מכוונות נגד אותה החלטה, ואין בהגשת הבקשה לעיון חוזר כדי להאריך את המועד לערעור. בהקשר זה כבר נפסק, כי אין לאפשר לבעלי דין להגיש בקשות לעיון חוזר המאריכות את המועדים בדרך של "הנשמה מלאכותית" המאפשרת להשיג על החלטה לאחר חלוף המועד להגשת ערעור (בש"פ 4806/18 **מדינת ישראל נ' דוד** (28.6.18); בש"פ 5881/15 **מדינת ישראל נ' פישר** (15.12.15)).

12. גם לא מצאתי בנימוקים שהציגו באי כוח המבקשת הצדקה לאיחור בהגשת הערעור. באי כוחה הנוכחיים של המבקשת משליכים יהבם בהקשר זה על בא כוחה הקודם של המבקשת ועל המועד בו נקלט יפוי הכוח שלהם בנט המשפט.

דא עקא, כי תגובת בא כוחה הקודם של המבקשת התבקשה אמנם ביחס לטענות שהועלו בבקשה לעיון חוזר, אולם הטענה כי לא הגיש ערעור במועד הועלתה לראשונה בהודעת הערעור (תגובת בא כוחה הקודם לטענות שהועלו בבקשה לעיון חוזר צורפה כנספח ו' לערעור). מכאן, שלא ניתנה לו הזדמנות להגיב על הטענה כי הוא אחראי לאיחור בערעור, ודי בכך על מנת לדחותה (מ"ח 5371/18 **לבין נ' מדינת ישראל** (18.5.20); רע"פ 8421/15 **וויל נ' מדינת ישראל** (3.1.16); ע"פ 8868/11 **בגימוב נ' מדינת ישראל** (23.8.12)). יתר על כן,

13. יתר על כן, יפוי הכוח שניתן לבאי הכוח הנוכחיים של המבקשת נחתם כבר ביום 24.2.22, משמע, לפני המועד האחרון להגשת הערעור. מכאן שהחובה להגיש הערעור במועד מוטלת על באי כוחה הנוכחיים של המבקשת. יודגש בהקשר זה, כי אין נפקא מינה למועד בו נסרק יפוי הכוח לנט המשפט, שכן היה בכוחם של באי כוח המבקשת להגיש ערעור, ולו פורמאלי, גם מבלי שמלוא החומר יהא מונח בפניהם, תוך הגשת בקשה להארכת מועד לנימוקים.

בעניין זה כבר נפסק, כי "כאשר מתעורר קושי כזה או אחר בהגשת ההליך בתוך התקופה הקצובה בדין, יש לפנות

מבעוד מועד לבית המשפט ולהגיש בקשת ארכה" (**עניין אלאטרש**, לעיל). את זאת לא עשו באי כוח המבקשת. עוד יש להדגיש, כי הבקשה להארכת מועד לא הוגשה בסמוך לאחר קבלת הגישה לתיק, וחלף זאת בחרו להגיש בקשה לעיון חוזר ביום 16.3.22, כשבוע לאחר קבלת הגישה למסמכים, ואת ערעורם רק כשבועיים לאחר מכן.

14. המבקשת גם לא העלתה טענות ערעוריות ממשיות על ההחלטה מושא הערעור ואין די בטענותיה בדבר כשל בייצוג כדי ללמד על סיכויים ממשיים לערעור.

15. טענה של כשל בייצוג, עליה נסבה הודעת הערעור, תתקבל במקרים חריגים ונדירים בהם נגרם עיוות דין. המבחן לקיומו של עיוות דין הוא סיבתי-תוצאתי, ועל הטוען לכשל בייצוג להוכיח כי אלמלא הייצוג הכושל הייתה תוצאת ההליך שונה. בהקשר זה, אין די בהצגת טענות או ראיות אשר לא הוצגו על ידי בא הכוח הקודם, ואין די בחיפוש אחר קו הגנה מיטבי (רע"פ 8094/12 **אבו טיר נ' מדינת ישראל** (7.1.14)). טענה משפטית שלא הוצגה לא תלמד כשלעצמה על כשל בייצוג (ע"פ 446/01 **רודמן נ' מדינת ישראל** נ(5), 25 (2002)).

בצדק קבע בית משפט השלום, בהחלטתו מיום 26.3.22, כי אין בבחירתו של בא כוח להציג טיעוניו בעל פה חלף הגשתם בכתב כדי ללמד על כשל בייצוג, ולא הובהר כיצד עולה הדבר לכדי עיוות דין. עיקרי הטענות נטענו בדיון שהתקיים ביום 3.1.22, ולא נהיר מהן אותן ראיות שהיה מקום להביאם כדי להוביל לדחיית הבקשה למתן צווים. בא כוחה הקודם של המבקשת, בתגובתו לטענות בדבר כשל בייצוג, ציין כי התקשה לקבל מהמבקשת את המסמכים שטענה כי נמצאים בידה, והציג לבית המשפט את המסמכים שעלה בידו להשיג. גם אין ממש בטענה בדבר ליקויים בבקשה לעיכוב ביצוע. מהחלטת בית המשפט מיום 26.3.22 עולה כי הבקשה נדחתה בהיעדרם של "נימוקים מיוחדים" כנדרש לפי סעיף 254(ד)(1) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965, ולא מצאתי שיש בערעור או בבקשה להארכת מועד פירוט של נימוקים כאלו.

גם לא מצאתי ממש בטענה בדבר מחדל להביא עדים וראיות להוכחת שיהיו ומודעות המשיבה על אודות פעילותה של המבקשת. שיהיו בהפעלת אמצעי לאכיפת חוק לא תיצור מניעות אלא במקרים קיצוניים ויוצאי דופן. בהקשר זה נפסק, כי אין די בשיהיו כדי להצדיק ביטול צו הפסקה שיפוטי, שאינו מוביל לתוצאה בלתי הפיכה (רע"פ 707/17 **נבון נ' מדינת ישראל** (19.3.17); רע"פ 3584/11 **יד שלום נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה חבל מודיעין** (17.7.11)). גם במקרה זה, לא הוכח מדוע יש באי העלאת טענת השיהיו משום עיוות דין וגם לא הונחה תשתית כלשהי, שלפיה הצווים ייצרו מצב בלתי הפיך, שהרי בסופו של דבר מדובר בצווים להפסקת פעילות בלתי חוקית (ולא למשל, צווי הריסה).

המבקשת גם לא הציגה כל טענה נגד השימוש בסמכות השירות להגשת בקשה לצווים במקביל לכתב האישום. היא לא הציגה פגם בהפעלת הסמכות המקבילה, וגם לא הבהירה כיצד - אילו היה מתברר כי לא היה מקום להפעיל את סמכות האכיפה השירותית - יש בכך כדי להוות עיוות דין. יש לזכור, כי ניתן היה לבקש צווים להפסקת הפעילות הבלתי חוקית, ולו צווי ביניים, גם במסגרת ההליך הפלילי.

16. לטענה בדבר העדפת בית המשפט להגן על שמו הטוב של בא הכוח הקודם אין כל בסיס, היא נטענה בעלמה, ומוטב היה שלא תיטען. למעשה, בית המשפט העביר ביוזמתו את הדיון בהליך הפלילי למותב אחר ביום 3.1.22, טרם מתן החלטותיו.

17. הנה כי כן, לא עלה בידי המבקשים להציג טעמים המניחים את הדעת להגשת הערעור באיחור. גם לא הונחה תשתית מספקת בדבר סיכויים טובים לערעור. למעשה, לא נטענו טענות ערעוריות ממשיות למעט הכשל בייצוג ולא נהיר כיצד יש בכל הטענות הרבות שהועלו נגד בא כוחה הקודם של המבקשת כדי לשנות את תוצאות ההליך.

18. מכאן, שאין מקום להיעתר לבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

לאור כל האמור, הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור - נדחית. בנסיבות אלו, ממילא גם נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע צו הפסקת שימוש וסגירת העסק במקרקעין.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ל' ניסן תשפ"ב, 01 מאי 2022, בהעדר הצדדים.